

Sex lyckade visor.

1. Den för andra gången utkastade skräddaren.
2. Pehr bonstbindares furi till Inula.
3. Den onda tiden.
4. Hvarför skall man tvinga mig.
5. Wingåkers flickan.
6. Korpen och råfven.

Sey lyckade wifor.
Den för andra gången utlastade

Sträddaren.

Den Andra:
Behr Borstbindares frieri till Trulsa.

Den Tredje:
Den onda tiden.

Den Fjerde:
Swarför skall man tvinga mig att sjunga ic.

Den Femte:
Wingåters-slidan.

Den Sjette:
Korpen och Råjwen.

Helsingfors,
J. E. Frenckell & Son, 1879.

Säljes i Bokhandeln N:o 41 Unionsgatan.

ALEXANDER LUNNOVSKI
HELSINGFORS

Den Första:

Finns i werlden något så besatt — sa'n,
 Säj! hwar skall jag få mej hus i natt? — sa'n,
 Jag af harm må spritta,
 Djeswulen besitta —
 Och på köpet blef jag utan hatt — sa'n.
 Hela grälet kom sig denna gång — sa'n
 Om en toddy, som war något lång — sa'n
 Jag hann knappt att stöna
 Förr än att min sköna
 War i lustwen på mej med ett språng — sa'n.
 Öron, näsa och min arma trut — sa'n
 Känner hennes bardalek förut — sa'n,
 Dock bör man ej undra,
 Då hon swor och dundra,
 Att jag råka swara: Å wet hut — sa'n.
 Nu hon börja med sin eldtång slå — sa'n.
 Ack hwad hon är faslig sträng ändå — sa'n,
 Ifrån tån till toppen
 Öfwer hela kroppen
 Är jag pistad gul och grön och blå — sa'n.
 Trappan, som du wet är mörk och trång — sa'n
 Hindrade mig icke denna gång — sa'n,
 Fort som sjelfwa satan
 Kom jag ned på gatan,
 Tretton trappsteg tog jag i ett språng — sa'n.
 Hon kom efter som den värsta örn — sa'n,
 Fick mig kull i rännsten wid ett hörn — sa'n,
 Nypte mej och klöste,
 Tusen eder slöste,
 Och jag skalf som lammet för en björn — sa'n.

Hon mig reste upp och slog i mark — sa'n,
 Ty du tror ej, bror, hwad hon är stark — sa'n,
 Stuffa mej mot knuten,
 Slog mej så på truten.
 Och på köpet gaf hon mej en spark — sa'n.
 Hon är stor och hög liffom ett berg — sa'n.
 Och i mina ben finns ingen merg — sa'n.
 Jag ej tordes mucka,
 Nej, jag låg och sucka,
 Jag will se den, som kan hålla färg — sa'n.
 Såsom sträddare till profession — sa'n,
 Kan jag både ta och ge reson — sa'n
 Men då min Ugata
 Börjar till att prata
 Stämmer ingen ned des höga ton — sa'n.
 Hade jag mitt presjern och min sax — sa'n,
 Sybehör och nål och tråd och wax — sa'n,
 Skulle sjelfwa satan
 Frysa så på gatan,
 Nej, jag skulle lunka hädan strax — sa'n.
 Du kan lita på hon sofwer trygg — sa'n,
 Se'n hon ansat om min arma rygg — sa'n,
 Mina ögon rinna,
 Då jag will besinna,
 Huru fasligt hon är arg och stygg — sa'n.

Den Andra:

Behr Borstbindares frieri till Trulsa.
 Aldrig har jag sett på så befängdt — sa'n,
 Lilla Trulsa har jag hjertat skänkt — sa'n,
 Hon skall från mig resa,
 Då får jag lång näsa,
 Aldrig har jag sådant kunnat tänkt — sa'n.

Nu till det täcka kön, jag ställa will min bön — sa'n,
Att det ger mig för min saknad lön — sa'n,

Om någon reflekterar,

Jag henne respekterar,

På Drottninggatan bor jag i ett hörn — sa'n.

Trohet lofvar jag intill min död — sa'n,

En hatt skall hon få, som lyser röd — sa'n,

Om hon mig ledsagar

Genom lifwets dagar,

Och mig älskar uti nöd och lust — sa'n.

Som borstlindare till profession — sa'n,

När jag sjelfwer på min sköna skon — sa'n,

Hon kan sej få lära

Dra in borst och mera,

Hörande till samma profession — sa'n.

Kapital det bör hon äfwen ha — sa'n,

Kunna laga mat och stå sig bra — sa'n,

Trulsa bör hon heta

Önstar jag att weta;

Annars gör hon sig ej här besvär — sa'n.

Den Tredje:

Den onda tiden.

Nej, det är en förfärlig tid

Den vi nu lefwa i

I fickan har jag ingenting

Och ej en gång logis;

I går jag derifrån jagad bles,

Ly det war ej betaldt.

I natt jag om på gatan dres,

Nej, det är alltför galt. ;:

Min hatt, som förr har varit swart,

Den är nu blifwen grå;

Min wäst den har jag spelat bort

Och fjortan likaså.

Min rock den i ruiner är,

Så paltor slå till palt.

Snart har jag inga kläder mer;

Nej, det är alltför galt. ;:

Här står jag utan fjortan på

Och med min gamla hatt;

Swad skall jag få att lefwa på

Och husrum för i natt?

På marken och i diket gå

Bli sängen obetald;

Men ligga der i denna blåst

Nej, det är alltför galt. ;:

Förr hade jag en fästsmö;

Hon hjälpte mig alltid,

När halsen den war alltför torr,

Och jag ej had' aptit;

Hon war så öm, hon war så nått;

Jag offrad' henne allt.

Nu springer hon med en kadett;

Nej, det är alltför galt. ;:

Förr tog jag mig ibland en dram

Och magen war ej tom,

Man kallad' mig den wackre man

Swarthän jag ofta kom.

Nu går jag som ett skuggaslott,

Ly, ad' allt blir för kallt,

Från hwar mans hus jag wisas ut;

Nej, det är alltför galt. ;:

Jag tror jag lifwet af mig tar,

Men männe det gör godt?

Till dränkning intet mod jag har.
 Ty watten är för wätt.
 Jag tror jag går och hänger mig,
 Men wift jag ner då fallt.
 Ack, hwar skall jag ta rep ifrån?
 Nej, det är alltför gallt. ∴

Den Fjerde:

Swarför skall man tvinga mig att sjunga,
 Fast jag kan en liten wisa jag?
 Jag will dansa heldre med de unga
 Hela natten till den ljusa dag.
 Stundom händer wift, då ingen hör mig,
 Enkla fången qwäller ur mitt bröst,
 Det är känslan då, som så förför mig,
 Att jag wägar höja upp min röst.

Om jag kunde som jag wille, sjunga,
 O, hwad toner af en klar kristall!
 Om mitt hjerta läge på min tunga,
 Gladdes någon af des toners fall.
 Men nu kommer fången tyst och sakta
 Blott för mamma; hon är snäll ändå
 Och får lyfna, ack! jag bör mig akka,
 Att ej fler än hon får höra på.

Den Femte:

Wingåters-slidan.

Der strömkarlen spelar för skog och elfwor blå,
 Min gamle faders stuga är belägen;
 Men skogarna susa, och till hwarandra då
 Om Swea folk de hwissa mången sägen.

Det folket det är godt i sin innersta rot,
 Och går man det till möte, så kommer det emot,
 Och så man winner mer än halfwa wägen. —

Jag är wäl blott en ringa Wingåters-slida jag,
 Att sjunga hwarken ombedd eller twungen,
 Men jag will äfwen qwäda min enkla fång i dag,
 Och wore det också för sjelfwa kungen.
 "Den kungen han är tapper, den kungen han är god";
 Nu har jag sjungit wisan så godt som jag förstod,
 Af andra må den bättre blifwa sjungen!

Den Sjette:

Korpen och Näfwen.

Det satt en gång uti ett träd en korp, som bar
 Uti sin näbb ett stycke ost, så fet och rar;
 En räf, hwars fina lutt straxt wäder deraf sid,
 På stunden mycket artigt fram till korpen gick.
 Och sjöng: tra, la, la.

"Er tjenare, herr korp, hur står det till?"

"So bra.

Hur mår ni sjelf, herr Näf?" — "Åh jo,

Tack ska' herrn ha';

Jag och de mina må, Gud ware lof, rätt godt,
 Förutom yngsta pojken, som har smuswa fått,
 Tywärr!" tra, la, la.

"O, hwilken frack, herr Korp! Om jag ej mig bebrar,
 Så tror jag ni från Hamburg edra kläder ta'r."

"Ja," swarar korpen, stolt att sig så smickrad se,
 Och lemnar straxt adressen på sin skräddare,

Den narr'n! tra, la, la.

„I fall ni sjunger lika wäl, som ni är klädd
 Kan ni med Jenny Lind er ställa djerft i bredd!
 Sjung för mig någonting, en aria eller par,
 I ären alla sångare, som ifrån far,
 Ej sannt?“ tra, la, la.

Herr Korp, som inte neka kan sin nya wän,
 Straxt stämmer upp en aria ur Barberaren.
 Men, „habst du mir gesehen,“ så snart han öppna' mun,
 Föll often derutur på marken ned på stund
 Wid sång: tra, la, la.

Då stynbar råfwen fram och griper often fatt,
 Och strattar se'n åt korpens alldeles besatt.
 „Nu riktigt med besked jag lurat dig min sann
 Du hwarken är modern, ej heller sjunga kan,
 Ej ens“: tra, la, la.

När korpens detta hör, så blir han desperat,
 Och swär förtwifladt öfwer wårt duells-plakat.
 Förlusten honom dock till hjertat mindre går,
 Än att han ej för sångare passera får.
 Bra hårdt! tra, la, la.

Will du moraln af fabeln weta så se här,
 För korpar synnerligast minneswärd den är:
 „Kom wäl ihåg, min wän“, så sad' en gammal prost,
 „Att aldrig nånsin sjunga, då du äter ost,
 Ej ens“: tra, la, la.